

stav. komise vydán, což ze spisů není patrné, nemohla by soukromá parcela nabýti charakteru veřejné komunikace, neboť z příkazu toho nikterak neplyne, že se plocha k plotu přiléhající prohlašuje za veřejnou komunikaci. K tomu bylo by zapotřebí, aby buď plocha ona byla pojata jako ulice neb třída do pravoplatného polohového plánu obce, nebo aby schváleným parcelačním plánem za veřejnou komunikaci byla určena, případně aby jiným aktem obecního zastupitelstva za veřejnou komunikaci byla prohlášena (§§ 2, 13 a 21 stav. ř.). Takového aktu v době přeložení plotu podle správních spisů zde nebylo. Naopak v protokole o povolení stavby st-le z 28. srpna 1927 bylo výslovně bez námitek strany konstatováno, že stavba sousedí na západní straně s cestou, která dosud není zveřejněna, a v protokole o stavbě manželů R. se uvádí, že stavba sousedí na straně jihovýchodní se soukromou cestou. K pozdějšímu usnesení obecního zastupitelstva z 8. května 1930 nelze tu přihlížeti, neboť usnesení ono bylo k rekursu st-le zrušeno a stížnost se ho ani nedovolává.

Ve stížnosti jest však obsažena i výtká, že nař. rozhodnutí jest již proto nezákonné, poněvadž nebéře zřetele k tomu, že manželé R. nebyli vůbec oprávněni posunouti hrazení do cesty, poněvadž hrazení ono, jak úřadem bylo schváleno, probíhalo původně po hranicích pozemku jejich, takže manželé R. bez nového stav. povolení nemohli přeložením plotu na jiné místo měniti nic na tomto konsentovaném stavu.

Ani tato výtká není důvodná, neboť soused jest oprávněn žádati za zakročení proti úchylce od stav. konsensu pouze tehdy, vyplývá-li z jeho žádosti, že úchylnou tou mohlo býti porušeno určité jeho sousedské právo chráněné stavebním řádem, nikoliv již tehdy, když jen tvrdí, že se nekonsentovaný stav dotýká jeho interesů. V daném případě tvrdil st-l porušení svého sousedského práva jen potud, pokud namítal, že přeložením plotu byla zabráněna část veřejné cesty při pozemku st-le. Tuto námitku však, jak svrchu dovedeno, shledal nss bezdůvodnou. Jinak namítal st-l pouze průšení svého zájmu, jež má na tom, aby celá ona parcela zůstala uvolněna pro příjezd k jeho pozemku. Tento zájem není však nijakým sousedským stav. řádem chráněným právem st-le a proto odepřel-li žal. úřad st-li ochranu tohoto jeho interesu, neporušil tím nijaké jeho právo (§ 2 zák. o ss).

Č. 12.078.

Živnostenské právo. — Popisné věci: Za »poslední sčítání lidu« podle § 1 zák. č. 112/1927 Sb. lze sčítání naposled provedené považovati teprve, když výsledky jeho byly již předepsaným způsobem uveřejněny.

(Nález ze dne 11. října 1935 č. 18.638/35.)

V ě c: Společenstvo hostinských a výčepníků pro Brno-venkov proti zemskému úřadu v Brně o koncesi hostinskou a výčepnickou.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu v Brně ze 16. února 1933 byla Marii F. pro dům č. p. . . . ve Š. udělena koncese hostinská a výčepní přes ne-souhlas společenstva včas vyslovený s odůvodněním, že žadatelka nemá průkazu způsobilosti. Odvolání společenstva nevyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodu rozhodnutí I. stolice. K odůvodnění výměru prvostupňového, že obec Š. má podle sčítání lidu z roku 1921 3870 obyvatelů, takže žadatelka průkazu způsobilosti nepotřebuje, a výsledek sčítání z roku 1930 dosud že úředně vyhlášen nebyl, žal. úřad dále poznamenal toto: Podle znění § 1 zák. z 15. července 1927 č. 112 Sb. je pro požadavek průkazu způsobilosti v živnosti hostinské a výčepní směrodatný počet obyvatelstva podle posledního sčítání lidu. Výsledek tohoto sčítání z roku 1930 není však dosud úředně řádně vyhlášen, není tudíž pravoplatný a nelze proto přihlížeti k výsledkům tohoto sčítání, nýbrž k výsledkům posledního pravoplatného sčítání lidu z roku 1921.

O stížnosti na toto rozhodnutí nss uvažil:

Proti právnímu názoru, na němž žal. úřad založil své rozhodnutí, namítá stížnost, že je v přímém rozporu s ustanovením zák. č. 112/27 Sb., který prý jasně a určitě stanoví, že pro otázku, zda pro některou obec je předepsán průkaz způsobilosti, je směrodatné výhradně poslední sčítání lidu. To prý vyplývá z celého ducha zákona vyslovujícího maximum, že zásadně má se v každém případě požadovati průkaz způsobilosti a že jen výjimečně může býti v případech v zákoně taxativně uvedených od tohoto požadavku upuštěno, takové případy pak že nutno vykládati vždy spíše restriktivně, nikdy však extensivně. Když výsledky sčítání lidu z roku 1930 byly již z největší části zpracovány a když tedy zem. úřad měl možnost vyžádati si příslušná autentická data od státního úřadu statistického, porušil zem. úřad prý zákon, vzav za základ rozhodnutí výsledky sčítání lidu z roku 1921 a ne posledního sčítání lidu z roku 1930. Stížnost tedy proti nař. rozhodnutí uplatňuje svůj opačný právní názor, že již skutečností samou, že sčítání lidu bylo provedeno, i když nebylo podle příslušných předpisů ještě vyhlášeno, jest dáno ono poslední sčítání lidu, jehož se § 1 shora cit. zák. dovolává. Stížnosti nelze přisvědčiti.

Zák. č. 112/1927 Sb., stanově jako kritérium výsledek posledního sčítání lidu, nevymezuje blíže pojem posledního sčítání lidu a chce tudíž i v těchto směrech ponechati v platnosti také pro otázku potřeby průkazu způsobilosti předpisy právním řádem v této materii již dané. Podle těchto zpracuje státní úřad statistický v Praze výsledky sčítání lidu a uveřejňuje je ve svých úředních publikacích (§ 3 zák. č. 47/1927 Sb. a § 29 odst. 1 vl. nař. 86/1930 Sb.). Podle toho jen data takto uveřejněná lze považovati za výsledek sčítání lidu a pokud státním statistickým úřadem předepsanou formou uveřejněna nebyla, nelze k provedení sčítání přihlížeti; to podává se již z toho, že při zpracování sčítacího materiálu mohou nastati pochybnosti o správnosti nebo úplnosti zjištěných skutečností a vl. nař. č. 86/1930 Sb. v § 29 odst. 2 tu připouští nápravu. Řádně uveřejněného výsledku sčítání ve smyslu právě uvede-

ném nemůže proto nahraditi ani sdělení státního úřadu statistického, řízeného jednotlivci, i když se vztahuje k předmětu sčítání již provedeného.

Nebylo-li tu v době rozhodování správního úřadu ve smyslu uvedených předpisů o sčítání lidu ještě výsledků sčítání lidu z roku 1930 — stížnost sama netvrdí, že výsledky tohoto sčítání byly již řádným způsobem publikovány — jest považovati za poslední sčítání lidu sčítání z roku 1921 a právem proto žal. úřad položil je za základ svého rozhodnutí.

Za tohoto právního stavu nelze uznati jako vadu řízení, že úřad se nedotázal stát. úřadu statist. po výsledku sčítání z roku 1930, ježto, jak dovozeno, pokud tu nebylo řádně ve smyslu právního řádu prohlášeného sčítání dalšího, bylo posledním sčítáním sčítání z roku 1921 a jím bylo se úřadu ve smyslu § 1 zák. č. 112/1927 Sb. řídit.

Č. 12.079.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:
I. * Ustanovení stanov nemocenské pojišťovny, že osoby, podrobené pojištění, pokud jsou v zaměstnání zakládajícím pojistnou povinnost v obvodu této pojišťovny, mohou vystoupiti pouze ke konci kalendářního půletí, když ohlásily vystoupení měsíc před tím, nepozbylo platnosti zákonem č. 221/1924 resp. č. 184/1928 Sb. — II. Zákonu neodporuje ustanovení stanov okr. nemoc. pojišťovny (pokladny), že osoby pojištěné u jiné pojišťovny mohou z okr. nemoc. pojišťovny vystoupiti toliko ke konci kalendářního půletí, když vystoupení měsíc před tím oznámily.

(Nález ze dne 12. října 1935 č. 18.644/35.)

Věc: Václav U. v Ch. (adv. Dr. Jaromír Valenta z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o pojistné.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jde o platební příkazy za období od 27. listopadu 1927 do 31. prosince 1927 a za období od 1. ledna 1928 do 28. ledna 1928 zrušuje se pro nezákonnost; jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Třemi platebními výměry předepsala okr. nemoc. pojišťovna v P. st-li pojistné nemocenské, invalidní a starobní za Marii T. za příspěvkové období od 26. března 1927 do 24. září 1927 částkou 222.22 Kč, od 27. listopadu 1927 do 31. prosince 1927 částkou 42.50 Kč a od 1. ledna 1928 do 28. ledna 1928 částkou 34 Kč.

V odvolání z těchto platebních výměrů namítal st-l, že stěžující si pojišťovna neprávem mu předepisuje pojistné, poněvadž Marii T. s jejím souhlasem dne 25. března 1927 od okr. nemoc. pojišťovny v P. odhlásil a přihlásil u Všeobecné nemocenské pojišťovny v P. Tomuto odvolání vyhověl okr. úřad v Plzni rozhodnutím z 2. července 1931.

Z tohoto rozhodnutí se odvolala okr. nemoc. pojišťovna v P. Jejímu odvolání vyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím vysloviv, že rozhodnutí